

грижие. . . Не, не това не мога да го побера въ умътъ си. . . Жълтеницата признакъ на задръстени чернодробни канали и злжчката отъ камъни, а тѣ го цѣряха за туберкулоза. . . Какъ е възможна подобна измама. . . Мигръ Д-ръ Стефановъ може да направи подобна грѣшка? . . . Може, защо не! Нали и тѣхнитѣ уши шумятъ отъ преумора, нали и тѣ не всѣкога могатъ да различатъ бѣлодробнитѣ шумове предизвикани отъ температура, или отъ натиска на черния дробъ върху диафрагмата и бѣлитѣ дробове, прогнили отъ туберкулозния бацилъ. . . Толкова много болни минаватъ подъ слушалката имъ, грѣшатъ. . . И азъ се чудя защо не сж още полудѣли тия лѣкари. Отъ какво сж изтъкани тѣхнитѣ мозъци, души, чувства.

Щомъ свърши визитацията въ етажа, отнесахъ рецептитѣ въ аптеката да приготвятъ лѣкарствата, и се върнахъ веднага да поема грижитѣ за Тихолъ.

Следъ топлата баня и отъ топлата грѣйка малко се поуспокои и заспа. Дишането му стана по-равномѣрно и спокойно.

Азъ стоя до главата му, а г-жа Данева до краката му. Като почетна дама тя бѣ дошла да обиколи самарянкитѣ и да види познатитѣ си болни. Мила и приятна, тя често остава при неговото легло и дълго си приказватъ, за поезия, за политика . . . тѣ говорятъ, а малцина ги разбиратъ, толкова ефирни и гъвкави бѣха мислитѣ имъ.

Канѣхъ се вече да си трѣгна, когато видѣхъ чернитѣ гжсти мигли да се подемаатъ нагоре къмъ гжститѣ вежди и спокойния му уменъ погледъ да се впива въ тоя на Г-жа Данева,

— Ахъ, вие сте тукъ, а азъ спокойно натискамъ клѣпачи надъ очи да ме не дразни светлината, тихо проговора той и лека усмивка заигра върху устнитѣ му.

— Да, да, азъ съмъ отдавна тукъ. Гледахъ какъ спокойно си почивате. Трѣбва да ви е по-добре сега. . . Снощи ви оставихъ много зле.

— Болки нѣмамъ . . . търпими сж. . . Изглежда, че най-после е налучкано разковничето на моето изцѣряване. . . Сестрата е така добра къмъ менъ и толкова грижи полага . . . азъ ще оздравѣя. . .